

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **H. H. A.,**
státní příslušnost Irák,
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018 č.j. KRPA-337201-44/ČJ-2017-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13 se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), prodloužil dobu zajištění žalobce za účelem předání podle použitelného právního předpisu

EU (nařízení Rady Evropského společenství č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států) stanovenou rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 9. 2017 pod č.j. KRPA-337201-12/ČJ-2017-000022, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 13. 10. 2017 č.j. KRPA-337201-25/ČJ-2017-000022, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 15. 11. 2017 č.j. KRPA-337201-30/ČJ-2017-000022 a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 15. 12. 2017 č.j. KRPA-337201-37/ČJ-2017-000022 o 30 dnů.

2. Žalobce v žalobě, která byla doplněna právním zástupcem, jenž byl žalobci soudem ustanoven, namítal nepřipustnost předání do Rumunska. Toto tvrzení odůvodnil tím, že Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřipustným. Z toho důvodu je nepřipustné i samotné zajištění, jehož účelem má být právě předání zajištěné osoby do Rumunska. Žalobce v této souvislosti odkázal na článek 3 bod 2 pododst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále též „Dublinské nařízení“), v němž se uvádí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III. ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
3. Žalobce uvedl, že se žalovaný pokusil vypořádat s otázkou přijatelnosti předání do Rumunska na straně 7 napadeného rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě citoval text napadeného rozhodnutí. Uvedl, že s tímto posouzením podmínek v Rumunsku nesouhlasí a považuje je za nesprávné a nedostatečné. Doplnil, že žalovaný opomněl posoudit sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, která je tristní a která s sebou pro nemajetné žadatele o mezinárodní ochranu přináší neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Předmětné problémy pramení především ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva. Žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany proto nemohou využívat záchranné sociální síť rumunského práva sociálního zabezpečení. Příkladem lze odkázat na to, že rumunské orgány sociálního zabezpečení mnohdy vyžadují pro uplatnění nároku na jednotlivé sociální benefity doklady, které přitom země, ze kterých žadatelé o mezinárodní ochranu pocházejí, ani nevydávají, čímž je od počátku znemožněno to, aby se žadatelům o mezinárodní ochranu dostalo potřebné sociální podpory, kterou především na počátku svého pobytu na území Rumunska mohou potřebovat. Zásadní problémy pro žadatele o mezinárodní ochranu, resp. držitele mezinárodní ochrany, dále spočívají i v problematické participaci držitelů mezinárodní ochrany na integračních programech, které by jim umožňovaly adaptovat se v rumunské společnosti a osvojit si především rumunštinu. Oficiální programy obnášejí pouze 4 hodiny výuky týdně, přičemž neexistuje žádný koordinovaný program, který by zabezpečoval

alespoň efektivní a účelnou výuku rumunštiny a rumunských kulturních reálií v tomto omezeném rozsahu, a to zvláště s ohledem na to, že není k dispozici dostatek učitelů rumunštiny, kteří by byli schopni výuky v cizím jazyku. Tyto okolnosti jsou zásadní překážkou integrace do rumunské společnosti, a to do té míry, že těm držitelům mezinárodní ochrany, kteří se neuchytí uvnitř vlastní komunity, brání v běžném zařazení do společnosti a činí je závislými na sociální podpoře, které se jim z výše uvedených důvodů nedostává v plné míře. Žadatelé o mezinárodní ochranu, jakož i držitelé mezinárodní ochrany, se rovněž setkávají se zásadní diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce a nápomoci ze strany státních i místních orgánů. Čelí tak těžkostem a mnohdy nepřekonatelným překážkám při obstarání různých sociálních benefitů nebo i běžných dokladů (rodných listů apod.). Většina rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany, ačkoli pro takové rozlišování nejsou dány zákonné podmínky. Systém pomoci žadatelům o mezinárodní ochranu, jakož i držitelům mezinárodní ochrany, trpí velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování azylového systému. Tato situace vede k tomu, že v Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům o mezinárodní ochranu (tedy i žalobci) bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k základní integraci do společnosti, natož i úhrada zdravotní péče. Žalobci jakožto žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku tak hrozí nepříjemné špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. Nelze tedy hovořit o tom, že by materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku byly skromné, nýbrž se jedná jednoznačně o podmínky, které vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu. S ohledem na to, že samotný účel zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jeho předání do Rumunska, je pro rozpor s článkem 3 odst. 2 Dublinského nařízení nemožný a je nezákonné rovněž rozhodnutí o jeho zajištění. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Ustanovený právní zástupce pak žádal přiznání odměny za dva úkony právní služby podle advokátního tarifu s úhradou DPH.

4. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil, odkázal na znění zákona o pobytu cizinců, podle něhož postupoval. K námitkám uvedeným v žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkou nezákonnosti rozhodnutí o prodloužení žalobcova zajištění z důvodu jeho předání na území Rumunska pro nepřipustnost tohoto předání. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se zabýval posouzením otázky reálného předpokladu předání žalobce na území Rumunska, a to konkrétně na straně 6 a 8. Zabýval se zde systematickými nedostatky v azylovém řízení na území Rumunska, kde dospěl k závěru, že je obecně známou informací, že na území Rumunska dodržují vysoký standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Uvedl, že Rumunsko patří k ekonomicky vyspělým zemím a zemím s fungujícím právním systémem. Podmínky přijetí žadatelů v Rumunsku nenesou trhlín, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Žalovaný uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že dne 4. 10. 2017 zaslala rumunská strana souhlas s přijetím žalobce zpět na jejich území. Následně počala běžet lhůta šesti týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu. Dne 10. 10. 2017 bylo žalobci předáno rozhodnutí o jeho předání zpět do odpovědného členského státu dle Dublinského nařízení. Dne 8. 11. 2017 obdržel žalovaný oznámení o průběhu dublinského řízení, ze kterého

plyne, že dne 19. 10. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí o přemístění do odpovědného členského státu žalobu a současně byl podán návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Prodloužila se tak lhůta 6 týdnů pro realizaci předání zpět do odpovědného členského státu dle Dublinského nařízení. Nově se lhůta bude počítat od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku, kdy v době vydání napadeného rozhodnutí dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaný v souladu s mantinely správního uvážení tedy přistoupil k prodloužení doby zajištění o 30 dnů.

5. Pokud jde o tvrzené nedostatky na území Rumunska, zmínil žalovaný, že ani Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu na území Rumunska. Rumunsko jako člen EU je dle přesvědčení žalovaného schopno zajistit právě dodržování lidských práv a právních předpisů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje také mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Je považováno za bezpečnou zemi. Nelze tedy hovořit, že by účel prodloužení zajištění byl v rozporu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a tím nemožný. Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.r.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili účastníci souhlas.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2017 č.j. KRPA-337201-12/ČJ-2017-000022-MIG zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dublinského nařízení na 30 dnů ode dne omezení svobody. Tomuto zajištění předcházelo to, že žalobce byl dne 17. 9. 2017 kontrolován motorizovanou pohotovostní jednotkou Policie České republiky ve vozidle Mercedes MPZ BG. Nemohl se prokázat žádným dokladem totožnosti. Byl proto předveden na oddělení policie, kde bylo pak lustrací zjištěno, že žalobce požádal na území EU o udělení mezinárodní ochrany v roce 2017 v Rumunsku. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, jakou cestou se dostal na území ČR. Jedná se v jeho případě o iráckého státního příslušníka, který cestuje přes Turecko a další evropské státy do Německa, kde chtěl požádat o azyl v úmyslu zde žít a studovat.
9. Z oznámení o zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 zaslaného Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, žalovanému dopisem ze dne 21. 9. 2017 vyplývá, že v tomto případě byla odeslána žádost o přijetí žalobce do Rumunska. Dopisem ze dne 6. 10. 2017 sdělilo Ministerstvo vnitra žalovanému, že obdrželo dne 4. 10. 2017 souhlas Rumunska s převzetím žalobce podle Dublinského nařízení. Ministerstvo vnitra pak policii ČR sdělilo, že dne 10. 10. 2017 žalobci bylo doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a nepřípustnosti této žádosti a o státu příslušném k posouzení žádosti, kterým je Rumunsko. Žalovaný pak dne 13. 10. 2017 rozhodl o prodloužení doby žalobcova zajištění

za účelem jeho předání do Rumunska. Dne 8. 11. 2017 obdržel žalovaný oznámení o průběhu dublinského řízení, ze kterého plyne, že dne 19. 10. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí o přemístění do odpovědného členského státu žalobu a současně byl podán návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Žalovaný ve dnech 13. 10. 2017, 15. 11. 2017 a 15. 12. 2017 rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění vždy o 30 dnů. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím prodloužil žalobcovo zajištění o 30 dnů.

10. Žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby žalobcova zajištění, neboť je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
11. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, z jakých podkladů žalovaný orgán při vydání tohoto rozhodnutí vycházel.
12. Námitka uvedená v žalobě se týká údajné nepřípustnosti žalobcova předání do Rumunska podle Dublinského nařízení. Žalobce odkázal na článek 3 bod 2 pododst. 2 Dublinského nařízení, který stanoví, za jakých podmínek není možné žadatele o mezinárodní ochranu přemístit do členského státu, který byl určen jako příslušný pro posouzení této žádosti.
13. Soud po posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by správní orgán nedostatečným způsobem posoudil v rámci řízení o žalobcově zajištění možnost realizace předání žalobce do Rumunska v rámci Dublinského řízení.
14. Soud se nedomnívá, že se žalovaný nezabýval otázkou namítaných systémových nedostatků v Rumunsku. Na straně 8 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval hodnocením otázky, zda v zemi, kam má být žalobce přemístěn, tj. v Rumunsku, nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Vycházel z obecně známých informací o Rumunsku a poukázal rovněž na to, že žalobce sám při podání vysvětlení neuváděl žádnou překážku, která by mu bránila ve vycestování z ČR. Neuvedl rovněž, že by mu v Rumunsku nebo jiném státě EU hrozilo nebezpečí.
15. V posuzovaném případě bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný s ohledem na článek 3 odst. 2 Dublinského nařízení provedl hodnocení státu, do kterého má být žalobce předán, tj. Rumunska, a vyšel z toho, že Rumunsko patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale patří i mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný na základě toho vyhodnotil, že kritéria dle článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou ve státě, kam má být cizinec předán, naplňována.
16. Soud s ohledem na to, že je třeba vycházet z toho, že rozhodnutí ve věci prodloužení zajištění cizince podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je prvním úkonem v řízení, považuje hodnocení Rumunska provedené tímto správním orgánem za zcela dostačující pro posouzení otázky reálného předání žalobce do tohoto státu. Soud přisvědčil žalovanému v tom, že Rumunsko je demokratickým státem s fungujícím právním systémem, který zajišťuje dodržování práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Soud v této souvislosti odkazuje na stanovisko, které bylo vysloveno v usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 73/2017-17 ze dne 28. 6. 2017, v němž se uvádí: „*Přitom v rozhodnutí ze dne 21.12.2011 ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10, soudní dvůr EU konstatoval, že: „Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva včetně práv, jejichž*

základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EULP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.‘ Soudní dvůr pouze uvedl, že na otázku, zda členský stát dodržuje základní práva, nelze pohlížet, jako by se jednalo o nevratitelnou domněnku. Lze tedy dovodit, že se jedná o vyvratitelnou domněnku, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka nebyla vyvrácena.“

17. Žalovaný se ve svém rozhodnutí možnými nedostatky azylového řízení v Rumunsku ve vztahu k čl. 3. odst. 2 Dublinského nařízení zabýval. Žalovaný uvedl, že jsou v Rumunsku dodržovány standardy lidských práv, jedná se o ekonomicky vyspělý stát s fungujícím právním systémem, který je spojený s dodržováním práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, přičemž zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Soudu se tato úvaha jeví jako dostatečná. Rozhodnutí o zajištění žalobce je jistě citelným zásahem do žalobcova práva na osobní svobodu, je však nutné zmínit, že konečné rozhodnutí o předání žalobce dle Dublinského nařízení je činěno rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky o přemístění ve smyslu čl. 26 a čl. 27 odst. 1 Dublinského nařízení, tedy rozhodnutím o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, že řízení ve věci mezinárodní ochrany se zastavuje dle § 25 písm. i) téhož zákona a že příslušným k posouzení dané žádosti je dle Dublinského nařízení jiný stát. Posouzení existence či neexistence systematických nedostatků azylového řízení ve státě, kam má být žalobce předán, je tak předmětem rozhodnutí o přemístění žalobce. Soud nepochybně, že případné systematické nedostatky azylových řízení v jiných členských státech mají být posuzovány již v řízení o zajištění cizince, není však možné po správním orgánu požadovat, aby takové posouzení odpovídalo kvalitativním požadavkům kladeným v řízení o přemístění cizince dle Dublinského nařízení. Přestože je posouzení provedené žalovaným stručné, je dle soudu přezkoumatelné a v daném řízení naprosto dostatečné. Žalovaný dostal své povinnosti provést alespoň stručnou úvahu o existenci systematických nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být žalobce předán. Za této důkazní situace považuje soud provádění dalších důkazů za nadbytečné a nevhodné. Žalobce nepředložil důkaz, kterým by prokazoval systematické nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku, které by bránily předání do tohoto státu. Žalobcem uváděné problémy pramenící ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva nejsou takového charakteru, aby mohly být považovány za systematické nedostatky bránící předání do tohoto státu. Podrobné posouzení podmínek azylového řízení ve státě, kam má být žalobce předán, je předmětem rozhodnutí o posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle Dublinského nařízení.
18. Protože námitky, které byly v žalobě uvedeny, nejsou důvodné, soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.
20. Právnímu zástupci žalobce, který mu byl soudem ustanoven, soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v převzetí věci a sepsání doplnění žaloby. Odměna byla přiznána podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bodu 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), po 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu byla přiznána za dva úkony náhrada hotových výdajů po 300 Kč. Právní zástupce je plátcem

daně z přidané hodnoty, proto byla odměna zvýšena o tuto daň ve výši 1.428 Kč. Odměnu advokáta ve výši 8.228 Kč hradí stát z účtu Městského soudu v Praze (§ 35 odst. 9 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně